

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliantės teigia, kad atmesdamas jų ieškinį dėl ginčijamo [ECHA] sprendimo panaikinimo Bendrasis Teismas pažeidė Bendrijos teisę. Konkrečiau, apeliantės tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė klaidų nurodydamas motyvus ir aiškindamas apeliančių situacijai taikytinus teisės aktus. Todėl Bendrasis Teismas padarė šias teisės klaidas:

- Bendrasis Teismas prieštaringai ir klaidingai pasisakė dėl poreikio atsižvelgti į rizikos vertinimą pagal REACH ⁽¹⁾ 57 straipsnio f punktą ir todėl neteisingai jį išaiškino.
- Bendrasis Teismas prieštaringai pasisakė dėl rekomendacinių dokumentų statuso ir reikšmės aiškinant, ką reiškia lygiavertio lygio susirūpinimas pagal to paties reglamento 57 straipsnio f punktą, ir nukrypo nuo nusistovėjusios teismo praktikos.
- Tai, kad Bendrasis Teismas klaidingai rėmėsi REACH 60 straipsnio 2 dalimi, lėmė nepakankamą motyvavimą.
- Atmesdamas argumentus, susijusius su poveikiu darbuotojams ir vartotojams, Bendrasis Teismas taikė neteisingą teisės akto tekstą, taigi netinkamai taikė 57 straipsnio f punktą.

Dėl šių priežasčių apeliantės prašo panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą byloje T-135/13 ir panaikinti ginčijamą [ECHA] sprendimą.

⁽¹⁾ 2006 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1907/2006 dėl cheminių medžiagų registracijos, įvertinimo, autorizacijos ir apribojimų (REACH), įsteigiantis Europos cheminių medžiagų agentūrą, iš dalies keičiantis Direktyvą 1999/45/EB bei panaikinantis Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 793/93, Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1488/94, Tarybos direktyvą 76/769/EEB ir Komisijos direktyvas 91/155/EEB, 93/67/EEB, 93/105/EB bei 2000/21/EB (OL L 396, p. 1).

2015 m. liepos 1 d. Administratīvā apgabaltiesa (Latvija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje AS „DNB Banka“

(Byla C-326/15)

(2015/C 311/32)

Proceso kalba: latvių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Administratīvā apgabaltiesa

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė: AS „DNB Banka“

Dalyvaujant kitai proceso šaliai: Valsts ieņēmumu dienests

Prejudiciniai klausimai

- 1) Ar gali egzistuoti savarankiška asmenų grupė, kaip ji suprantama pagal Direktyvos ⁽¹⁾ 132 straipsnio 1 dalies f punktą, jeigu tos grupės nariai įsteigti skirtingose Europos Sąjungos valstybėse narėse, kuriose ši Direktyvos nuostata į nacionalinę teisę buvo perkelta taikant skirtingus tarpusavyje nederančius reikalavimus?

- 2) Ar valstybė narė gali apriboti apmokestinamojo asmens teisę taikyti Direktyvos 132 straipsnio 1 dalies f punkte numatytą neapmokestinimą, jeigu apmokestinamasis asmuo įvykdė visus reikalavimus dėl neapmokestinimo taikymo savo valstybėje narėje, tačiau kitų grupės narių valstybių narių nacionalinės teisės aktuose minėta nuostata buvo perkelta su suvaržymais, kurie riboja kitų valstybių narių apmokestinamųjų asmenų galimybę savo valstybėje narėje taikyti atitinkamą neapmokestinimą pridėtinės vertės mokesčiu?
- 3) Ar Direktyvos 132 straipsnio 1 dalies f punkte numatytą neapmokestinimą galima taikyti paslaugoms jų gavėjo, kuris yra pridėtinės vertės mokesčio mokėtojas, valstybėje narėje, jeigu paslaugų teikėjas, kuris yra pridėtinės vertės mokesčio mokėtojas, kitoje valstybėje narėje taikė pridėtinės vertės mokesčių šioms paslaugoms pagal bendrąją sistemą, t. y. taip jas pripažino paslaugomis, už kurias pridėtinės vertės mokestis mokėtinas gavėjo valstybėje narėje pagal Direktyvos 196 straipsnį?
- 4) Ar „nepriklausoma asmenų grupė“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 132 straipsnio 1 dalies f punktą, turi būti laikoma atskiru juridiniu asmeniu, kurio egzistavimas turi būti įrodytas konkrečia sutartimi dėl savarankiškos asmenų grupės sudarymo?

Jei atsakius į šį klausimą paaiškėtų, kad savarankiška asmenų grupė neturi būti laikoma atskiru subjektu, ar galima teigti, kad savarankiška asmenų grupė yra grupė susijusių įmonių, kurios, vykdydamos įprastinę veiklą, viena kitai teikia paslaugas siekdamos užtikrinti komercinės veiklos vykdymą, ir ar tokios grupės egzistavimas gali būti įrodytas sudarytomis paslaugų sutartimis arba sandorių kainodaros dokumentu?

- 5) Ar valstybė narė gali apriboti apmokestinamojo asmens teisę taikyti Direktyvos 132 straipsnio 1 dalies f punkte numatytą neapmokestinimą pridėtinės vertės mokesčiu, jeigu apmokestinamasis asmuo operacijoms taikė antkainį, laikydamasis teisės aktų dėl tiesioginio apmokestinimo valstybėje narėje, kurioje yra įsisteigęs?
- 6) Ar Direktyvos 132 straipsnio 1 dalies f punkte numatytas neapmokestinimas gali būti taikomas paslaugoms, kurios gaunamos iš trečiųjų šalių? Kitaip tariant, ar savarankiškos asmenų grupės narys, kaip tai suprantama pagal minėtą Direktyvos nuostatą, grupės viduje teikiantis paslaugas kitiems tos grupės nariams, gali būti trečiosios šalies apmokestinamasis asmuo?

⁽¹⁾ 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1)

**2015 m. liepos 3 d. Prancūzijos Respublikos pateiktas apeliacinis skundas dėl 2015 m. balandžio 16 d.
Bendrojo Teismo (ketvirtoji kolegija) priimto sprendimo byloje T-402/12 Carl Schlyter/Europos
Komisija**

(Byla C-331/15 P)

(2015/C 311/33)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Apeliantė: Prancūzijos Respublika, atstovaujama G. de Bergues, D. Colas, F. Fize

Kitos proceso šalys: Carl Schlyter, Europos Komisija, Suomijos Respublika, Švedijos Karalystė